

Αναμνήσεις από το ταξίδι
στην Τρανσυλβανία, την Βλαχία και το Μπάνατ

Κάλλη Γουργιώτου

Διαβάζοντας το κείμενο του Βλαδίμηρου Αντωνιάδη από το ταξίδι στην Τρανσυλβανία με το Πανόραμα, τον Ιούνιο του 2012, αισθάνθηκα την επιθυμία να μοιρασθώ μερικές από τις δικές μου αναμνήσεις από το ίδιο ταξίδι που εξακολουθούν να παραμένουν έντονες, αν και έχουν περάσει ήδη εννιά μήνες από τότε.

Η Ρουμανία ήταν μια αποκάλυψη για μένα. Δεν περίμενα ότι μια χώρα τόσο κοντινή μας, άρα θεωρητικά παρόμοια, θα είχε τόσα διαφορετικά στοιχεία και θα μου προσέφερε τόσο έντονη συγκινησιακή φόρτιση. Η ευωδιά των τριαντάφυλλων που κατέκλυζαν κήπους και δρόμους αλλά και η γεμάτη φρεσκάδα μυρωδιά του νοτισμένου χόρτου παραμένουν έντονες στη μνήμη μου. Αλλά πιο έντονα θυμάμαι την πραγματικά συγκινητική κατάνυξη του απλού κόσμου, που γονατιστός καθ' όλη την διάρκεια της λειτουργίας, έψελνε και προσευχόταν μέσα στις κατάγραφες εκκλησίες.

Κι ακόμη έχω την αίσθηση από τα ιδιαίτερα αρχιτεκτονήματα σε ρυθμό Brâncoveanu, που πρόβαλαν το παραδοσιακό ρουμάνικο στοιχείο με έναν καινούριο τρόπο και από τα μοντέρνα, αφαιρετικά γλυπτά του Brancuși που μετουσίωναν και εκείνα την παράδοση σε φόρμες με πανανθρώπινους συμβολισμούς. Και δίπλα στους προβεβλημένους δημιουργούς, ο ανώνυμος λαϊκός καλλιτέχνης με την γεμάτη ευλάβεια απεικόνιση των αγίων στις μοναδικές γυάλινες εικόνες. Η καλλιέργεια και η δημιουργικότητα του Ρουμάνικου λαού σε όλο της το μεγαλείο!

Έρχεται συχνά στο νου μου επίσης το σούρουπο της επιστροφής από το Sibiel με την νοσταλγική μουσική του Zamfir να μας συνοδεύει και η γεύση του κόκκινου, αρωματικού κρασιού που ήπιαμε το βράδυ, κουρασμένοι αλλά περιχαρείς, στο Hateg.

Πώς να ξεχάσω αλήθεια τα πολύχρωμα ανατολίτικα χαλιά που στόλιζαν τις εκκλησίες και τα κόκκινα, ζωηρόχρωμα, πλουμιστά φουστάνια των γυναικών των τσιγγάνων; Κι εκείνα τα караβάνια

των ρομά, βγαλμένα λες από τα παραμύθια, και τη ζωοπανήγυρη που ξύπνησε μνήμες παιδικές από τη ζωή μου στην επαρχία;

Η ανάγκη του ανθρώπου να πιστεύει, να αφήνει το στίγμα του αλλά και να ευφραίνει τις αισθήσεις του με τις ευωδιές, την μουσική, το χρώμα, τις γεύσεις, πανταχού παρούσα. Μόνον η αφή απουσιάζει, εξορισμένη εξ αιτίας του αστικού καθωσπρεπισμού ή έστω περιορισμένη σε μια τυπική χειραψία.

ΚΓ, Χολαργός 3/2/2013

